

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

Vereer den Heere van uw goed, en van de eerstelingen al uwer inkomsten; zoo zullen uwe schuren met overvloed vervuld worden, en uwe perskuipen van most overloopen.
Spreuken 3 : 9, 10.

No. 2.

15 Januari 1903.

8ste Jaargang.

INACHTNEMING VAN DE VASTENDAG.

Door Pres. JOSEPH F. SMITH.

Het vasten vond een algemeen gebruik onder het oude Israël, die, terwijl zij slechts eene vast hadden die door de wet voorgescreven was, in hunne latere geschiedenis, wel zooveel als acht-en-twintig verschillende vasten inachtnamen. Het werd bekrachtigd door Jezus, die, alhoewel hij er slechts twee maal naar verwees, opmerkelijk hare belangrijkheid verklaarde. Eene geregelde vastendag werd door President Brigham Young vastgesteld onder de Heiligen der laatste Dagen, in 1852, de eerste Donderdag van de maand werd gedurende vele jaren aan hare waarneming toegewijd, het beginsel van het vasten zijnde reeds te voren door den Profeet Joseph onderwezen: „Eveneens geef ik u een gebod, dat gij van nu af aan voort zult gaan te bidden en te vasten.” (Leeringen en Verbonden, afd. 88 : 76.)

Eenige jaren geleden werd de vastendag verwisseld voor de eerste Zondag in de maand, wanneer godsdienstoefeningen gehouden worden in al de afdeelingen der Kerk. Onderscheidene bijzondere vastendagen zijn eveneens voorgescreven geworden op verschillende tijden in de geschiedenis der Kerk.

Het vasten werd reeds zeer vroeg door de kinderen Israëls gebruikt als een teeken van rouw, eene kwelling der ziel, of een beroep-doening voor hemelsche bijstand in nood. In latere tijden, verbasterde de verschillende vasten in een gehechtheid aan vormen en zelf-rechtvaardigheid, zelfs zoo sterk, dat de profeten het noodig oordeelden om het volk te berispen wegens hunne onbekwaamheid om te begrijpen dat de uitwendige naleving der wet geene waarde hebben kan indien zij niet vergezeld is met reinheid en recht-schapenheid van een voorbeeldig leven. Aldus bespeuren wij de Heere door Jesaja (58) de gewoonte der Israëlieten bestraffen, en verklaren waarin een aannemelijk vasten bestaat: „Ziet, ten dage,

wanneer gijlieden vast, zoo vindt gij uwen lust, en gij eischt strengelijk al uwen arbeid. Ziet, tot twist en gekijf vast gijlieden, en om goddelooslijk met de vuist te slaan; vast niet gelijk heden, om uwe stem te doen hooren in de hoogte. Is niet dit het vasten, dat Ik verkies: dat gij losmaakt de strikken der goddeloosheid, dat gij ontdoet de banden des juks en dat gij vrij laat de verpletterden, en alle juk verscheurt? Is het niet dat gij den hongerige uw brood mededeelt, en de arme verdrevenen in huis brengt? Als gij een naakte ziet, dat gij hem dekt, en dat gij u voor uw vleesch niet verbergt."

Zacharia (hoofdstuk 7,8) bestrafte het volk eveneens voor hunne geveinsdheid, verklarende dat zij aten en dronken voor zichzelf, noch dat zij eenigszins voor God gevast hadden. Door dezen profeet, verklaarde de Heere ook eveneens de aannemelijke vast: „Richt een waarachtig gericht, en doet goedertierenheid en barmhartigheid de één aan den ander; en verdrukt de weduwe noch den wees, den vreemdeïng noch den ellendige; en denkt niet in uw harte de een des anderen kwaad." Jezus, in de bergrede, verklaarde aldus de vast: „En wanneer gij vast, toont geen droevig gezicht gelijk de geveinsden; want zij mismaken hunne aangezichten, opdat zij van de menschen mogen gezien worden als zij vasten. Voorwaar ik zegge u, dat zij hun loon weg hebben. Maar gij, als gij vast, zalf uw hoofd en wasch uw aangezicht, op dat het van de menschen niet gezien worde als gij vast maar van uwen Vader die in 't verborgen ziet, zal 't u in het openbaar vergelden."

In het antwoord aan de discipelen van Johannes, keurt de Heiland duidelijk de vast goed: „Maar de dagen zullen komen wanneer de bruidegom van hen zal weggenomen zijn, en alsdan zullen zij vasten in die dagen." (Marcus 2 : 20.)

Door al deze ophelderingen, is het klaarblijkelijk dat de aannemelijke vast diegene is dewelke met zich medebrenghet de ware geest van liefde voor God en mensch; en dat de bedoeling van het vasten is om volmaakte reinheid van hart en eenvoudigheid van oogmerk te verkrijgen — eene vast voor God in de volledigste en diepste beteekenis — want eene dusdanige vast zoude een gezeging zijn voor elke werkdadige en met rede begaafde dwaling; ijdelheid zoude verdwijnen, liefde voor onze medenatuurgenoten zoude hare plaats innemen, en wij zouden met genot de arme en de behoeftige ondersteunen.

Daar zijn somtijds min of meer woordspelingen onder de Heiligen der laatste Dagen, en eenig verkeerd begrip onder het jonge volk, betreffende hetgeen eene aannemelijke vast uitmaakt. Eenige beweren dat iemand zich slechts alleen van voedsel onthouden moet; en dat men van drinken gebruik maken mag; wederom anderen dat men zich van beide voedsel en drinken moet onthouden. Dan aangaande de tijd: sommige beweren dat de vast Zaterdagavond aanvangen moet en tot Zondagavond moet voortgezet worden; andere eten het middagmaal op Zondag en noemen het zonder ontbijt gaan eene vast.

Aangaande deze punten bestaat er weinig onzekerheid dat de Schrift, beide het Oude en het Nieuwe, aanduiden dat het vasten geheel onthouding van voedsel in zich sluit, waaronder drinken is begrepen; eveneens dat de vastendag van „avond tot avond” is.

De wet aan de Heiligen der laatste Dagen, zooals zij verstaan wordt door de autoriteiten der Kerk, bestaat hierin dat geen voedsel noch drinken zoude genuttigd worden voor vier en twintig uren, „van avond tot avond”, en dat de Heiligen zich zouden onthouden van alle lichamelijke vergastingen en bevredigingen. Doordien de vastendag op den Sabbatdag is, volgt het natuurlijk dat alle arbeid gemeden zou worden. Bovendien, het voornaamste en hoofdzakelijkste doel van de invoering der vast onder de Heiligen der laatste Dagen was dat de arme voorzien mocht worden met voedsel en andere benodigdheden. Het is daarom rustend op een ieder Heilige der laatste Dagen om op de vastendag aan zijnen bisschop of wijkleider het voedsel dat hij of zijn huisgezin gedurende de dag zou verteren af te staan, opdat het aan de armen gegeven mag worden voor hun voordeel en zegen; of in plaats van het voedsel, dat een bedrag van gelijke waarde, of indien de persoon welgesteld is een grootmoedig geschenk, in geld in reserf gehouden en aan de armen toegewijd wordt.

Terwijl nu de wet eischt dat de Heiligen in de geheele wereld zouden vasten van „avond tot avond,” en zich onthouden beide van voedsel en drinken, kan het duidelijk bespeurd worden uit de schriftuurplaatsen aangehaald. en in zonderheid uit de woorden van Jezus, dat het van meer belang is om de ware geest van liefde voor God en mensch te verkrijgen, „reinheid van hart en eenvoudigheid van voornemen,” dan dat het is om de doode letter der wet te volbrengen. De Heere heeft de vast ingesteld op een redelijke en verstandelijke grond, en geen een zijner werken zijn ijdel of onverstandig. Zijne wet is volmaakt zoowel in dit geval als in alle andere opzichten. Vandaar dat zij die kunnen, worden vereischt zich daarna te voegen; het is een plicht dewelke zij niet kunnen mijden; maar laat het niet uit het oog verloren gaan dat het inacht nemen van de vastendag door het onthouden gedurende vier en twintig uren van voedsel en drinken geene onbepaalde wet is, noch is het eene onwrikbare bekleede wet voor ons, maar het wordt aan het volk overgelaten als eene gewetenszaak, om met wijsheid en behoedzaamheid uit te oefenen. Velen zijn aan zwakte onderhevig, andere zijn tenger van gestel, andere hebben zoogende zuigelingen; van dezulke zoude het niet vereischt worden om te vasten. Noch zouden ouders hunne kleine kinderen verplichten om te vasten. Ik heb kinderen gekend die schreide voor iets te eten op de vastendag. In dergelijke gevallen, zal het zonder voedsel blijven hen geen goed doen. Inplaats daarvan, vreezen zij die dag te naderen en in plaats van het te begroeten, hebben zij er een afkeer voor; terwijl de dwang eerder een geest van weerspanningheid in hen veroorzaakt, dan een liefde voor de Heere en hunne gezellen. Het is beter om hen het beginsel te onderwijzen, en het

hen te laten inacht nemen wanneer zij oud genoeg zijn om verstandelijk te kiezen, dan om hen zoo te dwingen.

Maar diegene die kunnen zouden vasten, en alle rangen onder ons zouden onderwezen worden om hun voedsel dat zij anders zouden eten, of zijn gelijke waarde, te bewaren voor de armen. Niemand is hiervan ontheven; het wordt vereischt van de Heiligen, oud en jong, in alle deelen van de Kerk. Het is geene verontschuldiging dat er in sommige plaatsen geene armen zijn.

Op deze wijze zullen wij gunst verkrijgen in het oog van God, en de aannemelijke vast voor zijn aangezicht leeren. Dan zal tot ons gezegd worden gelijk als aan de Israëlieten van ouds:

„Dan zal uw licht voortbreken als de dageraad, en uwe gezeging zal snellijk uitspruiten, en uwe gerechtigheid zal voor uw aangezicht henegaan, en de heerlijkheid des Heeren zal uw achtertocht wezen. Dan zult gij roepen en de Heere zal antwoorden, gij zult schreeuwen en hij zal zeggen: Zie, hier ben ik. En zoo gij uwe ziel opent voor den hongerige, en de bedrukte ziele verzadigt: dan zal uw licht in de duisternis opgaan, en uwe donkerheid zal zijn als de middag; en de Heere zal u gestadig leiden, en Hij zal uwe ziel verzadigen in groote droogten, en uwe beenderen vaardig maken; en gij zult zijn als een gewaterde hof, en als eene springader der wateren, welker wateren niet ontbreken. En die uit uw voortkomen, zullen bouwen de oude verwoeste plaatsen; de fundamente van geslachten zult gij oprichten; en gij zult genaamd worden: Die de bressen toemuurt, die de paden weder opmaakt om te bewonen.”

Improvement Era, Dec. 1902.

Uit het Zendingsveld.

De Ouderlingen in het Zendingsveld ondervinden dikwijls merkwaardige bekendmakingen van de goddelijke macht. De verkondiging van het Evangelie gaat met teekenen gepaard, zoowel in deze eeuw als in vroegere eeuwen. Het volgende uittreksel uit een brief door Ouderling Raphaël Olsen aan Bisschop Alva Butler geschreven en gedateerd San Francisco, 12 Nov. 1902, verduidelijkt deze waarheid.

De eerste dag dat ik eenig Zendingswerk verrichtte was in gezelschap van Ouderling Tuttle. Hij had reeds gedurende verscheidene uren de woordvoerder geweest en toen vroeg hij mij of ik niet het volgende huis nemen wilde. Ik zeide hem, jawel, en tot onze verwondering, vroeg de dame ons om binnen te komen.

In 1864 ontmoette deze mevrouw Zuster Eliza R. Snow in een trein, en hield een gesprek met haar aangaande het „Mormonisme.” Zuster Snow gaf haar een traktaatje, doch van af dien dag tot nu toe, was zij niet bekwaam geweest om een „Mormoon” te ontmoeten. Wij spraken met haar een geruimen tijd, en voor dat wij haar verlieten, zeide zij, dat zij geloofde. Zij is 93 jaren oud en is een dochter van de zuster van den Heer Zachariah

Taylor, voormalige President van de Vereenigde Staten van Noord-Amerika. Zij had reeds eenige jaren onbekwaam geweest om te loopen zonder de hulp van krukken, maar nadat zij gedoopt was, liep zij alleen en zeide dat zij gevoelde de krukken niet meer van noode te hebben.

Deseret News.

De Heer zal Behoeden.

Wat hier volgt is genomen uit het dagboek van de onlangs overledene Ouderling Canute Peterson, President der San Pete Ring van Zion betreffende zijne vroegste zendingsondervindingen in Scandinavië:

Op den eersten December, 1853, verliet ik Christiania voor Frederikstad. Terwijl ik daar was, verlangde President Hogan dat ik de emigranten uit Noorwegen van Frederikstad naar Kopenhagen zoude brengen. Ik vertrok omtrent het midden van December met een gezelschap van omstreeks zeventig Heiligen in Kapitein Thoreson's kleine vaartuig. Tengevolge van stormen waren wij niet bekwaam om Kopenhagen langs de rechtstreeksche koers te bereiken. Wij zeilde op de Icefjord, todat wij Holmbeck bereikte, waar wij aan wal gingen. Wij reisden met wagens naar Roskilla en vandaar per trein naar Kopenhagen. Hier werden wij door vrienden afgehaald die ons vergezelde naar een groot lokaal hetwelk zij verkregen hadden voor het gemak der Heiligen gedurende hun verblijf in die plaats.

Nu dat de Heiligen zich onder de zorg van de broederen te Kopenhagen bevonden, werd het mijn plicht om naar Christiania, mijn arbeidsveld weder te keeren. De winter was zeer gestreng en de haven van Kopenhagen was voor vele mijlen dicht gevoren, hetwelk alle scheepsgelegenheden en vervoer uit deze zeehaven belette. De broederen stelden mij daarom voor dat ik door Zweden zou terugkeeren. Geen geld bezittende zoude ik genoodzaakt geweest zijn om de geheele weg te loopen, honderden mijlen door diep sneeuw, in het felste winterweder. De gedachte aan deze reis maakte mij zeer neerslachtig en ik ging inderdaad naar het lokaal waar de Heiligen vertoefden met de bedoeling om te probeeren wat opgeruimder te worden.

Omstreeks negen uur terwijl ik mij recht aangenaam vermaakte, voelde ik eene zware hand mij van achteren op den schouder slaan. Rondkeerende zag ik tot mijne groote verbazing dat het Kapitein Thoreson was. „Wel, Kapitein Thoreson, zijt gij hier!” zeide ik, en hem bij zijn schouder nemende, leed ik hem naar een hoek waar we praten konden. „Wat heeft uw hier gebracht?” vroeg ik hem.

Bespeurende dat ik gekweld werd en in eenen staat van spanning verkeerde, antwoorde hij: „O, ik zie het, ik zie het, voor niets geen kwaad. Ik ben voor u gekomen; ik wensch u met mij

terug te keeren naar Noorwegen, en dat dadelijk nogwel met de terugkeerende trein naar Roskilla. Ik heb reeds eene vigilante buiten staan, die op ons wacht."

Ik gevoelde volkomen verrukt, en zeer dankbaar tot de Heere dat de weg voor mij geopend was, en haaste mij om de Heiligen en de broederen vaarwel te zeggen. Toen wij op ons gemak in de trein zaten, vertelde hij mij wat er geschied was en waarom hij voor mij gekomen was. Hij zeide: „De volgende morgen nadat gij en uw gezelschap mij verlaten had te Holmbeck," lag ik in mijne kooi, en de gordijnen een weinig ter zijde schuivende, keek ik in de kajuit en zag tot mijne groote verwondering een man, zeer schoon van uiterlijk voor mij staan. Hij was in het wit gekleed en zijne kleeding was eene zeer eigenaardige dracht. Hij noemde mij bij naam en zeide: „Gaat naar Kopenhagen en haalt mijn knecht, Canute Peterson, en neemt hem met u terug naar Noorwegen." Toen verdween hij.

„Op het dek gekomen zijnde, bemerkte mijn broeder, de stuurman, dat ik zenuwachtig en bleek was en vroeg wat er gebeurd was." Ik vertelde hem wat ik gezien had en het bevel van mijn vreemde bezoeker.

„Ba! dat was slechts een droom," antwoorde mijnen broeder. „Wij hebben daar geen tijd voor; indien gij naar Kopenhagen gaat, meent het dat wij hier langer moeten blijven; wij zullen vast vriezen en dan zullen wij hier de geheele winter moeten blijven en meer verliezen dan wij verdiend hebben. Neen, wij moeten ons haasten en onze lading inkoopen, en dadelijk deze baai verlaten!

„Wel, wij poogden onze lading in te koopen gedurende die dag, doch zijn niet geslaagd. Toen ik dien nacht mij ter ruste begaf, kon ik niet nalaten benieuwd te zijn of die persoon ook wederom aan mij zoude verschijnen of niet. De volgende morgen toen ik wakker werd, was het klaar daglicht en ik haaste mij om mijn toilet te maken. Terwijl ik op de kant van mijne kooi zat om mijne kousen aan te trekken, keek ik op en daar stond wederom die zelfde persoon voor mij. Hij verhief zijne hand, en naar mij wijzende, zeide hij: „Kapitein Thoreson, indien gij niet naar Kopenhagen gaat en mijn knecht, Canute Peterson haalt, om met u terug te keeren naar Noorwegen, zult gij zeker schipbreuk lijden en uw leven verliezen." Toen verdween hij.

„Ik haaste mij aan dek en verhaalde wederom aan mijn broeder het vreemde voorval." „Wel," zeide hij, „wellicht is het beter dat gij naar Kopenhagen gaat en Peterson haalt! „Toen kwamen wij overeen dat hij zoo spoedig mogelijk het schip laden zou en naar de open zee zoude zeilen, en ik zou naar Kopenhagen gaan en u halen. Bij mijne aankomst begaf ik mij naar het Mormoonsch hoofdkantoor en werd naar de zaal verwezen waar gij de avond doorbracht."

Ik verwonderde mij ten zeerste over hetgeen de Kapitein mij verhaald had, en was uitermate dankbaar voor de goedgunstige

voorzienigheid des Heeren om op dusdanige wijze eenen weg te bereiden om mijn arbeidsveld te bereiken.

Toen wij Holmbeck bereikte vernamen wij dat het schip naar de open zee gezeild was, zoodat de kapitein een rijtuig nam en wij naar een hotel reden dicht bij de mond van de baai en eene boot en hulp verkregen om ons naar het schip te voeren. Wij troffen de stuurman in eene bijzondere goede luim aan omdat hij zoo buitengewoon goed geslaagd was in het verkrijgen der producten dien hij verlangde om mede huiswaarts naar Noorwegen te nemen.

Wij zeilden tot het vallen van den avond in het gezicht der kust. De volgende morgen was de wind nochtans niet zoo gunstig, doch wij konden onzen koers houden. In den namiddag moesten wij onzen koers veranderen opdat wij een zeker punt of *nase* konden passeeren. Dit bracht ons veel meer tegen de wind en wij waren onbekwaam om het gevaarlijke punt voorbij te komen. Nu poogden wij om terug te keeren, doch de wind was verminderd, en de golven sloegen zeer hoog, ons schip kon niet tegen de wind gesteld worden zooals wij het verlangden. Toen moesten wij de tegenovergestelde richting weder in keeren hetgeen ons al dichter en dichter bij de kust bracht, en wij weldra bespeurden dat wij in groot gevaar verkeerden om aan stukken gestooten te worden.

Ons uiterst gevaar beseffende, begaf ik mij in de kajuit en probeerde eenige woorden in het gebed op te offeren. Ik kwam op het dek en nog was onze toestand hoogst gevaarlijk. Na eenige oogenblikken, keerde ik wederom terug om te bidden en ditmaal werd mijn gebed verhoord.

Toen ik op het dek kwam, zeide de Kapitein, beseffende dat ik was wezen bidden; „Ditmaal is uw gebed verhoord, want ziet, de wind komt van de kust.”

Een zeer gunstige zachte wind hielp ons nu om dit gevaarlijke punt te passeeren, en wij zeilden voort naar onze bestemming zonder verder gevaar of oponthoud.

Toen alles wederom behaaglijk werd zeide de Kapitein: „Nu kan ik zien waar het gevaar was, en naar ik vermeen mijn graf geweest zoude zijn, indien ik niet gehoorzaam geweest was.”

Juvenile Instructor, 1 Dec. 1902.

De uitgestrekter Hoop.

Is het waar dat iedere ziel die Christus niet voor den dood aangenomen heeft, voor eeuwig verloren is? Is er geen Schriftuurlijke gegrondeheid voor het geloof dat de genade God zich ook verder dan het graf uitstrekt?

De Heilige Schrift verklaart duidelijk, dat allen, uitgenomen eene zekere klas — voor het welk er geene vergeving is hetzij hier of hiernamaals — ten slotte zalig zullen worden. Christus verklaart:

„En Ik, zoo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn zal ze allen tot mij trekken”. (Joh. 12 : 32.) Paulus zegt dat „Daarom heeft hem ook God uitermate verhoogd ... opdat in den naam van Jezus zich zoude buigen alle knie dergenen, die in den hemel, en op de aarde en die onder de aarde zijn en alle tong zoude belijden dat Jezus Christus de Heere is tot heerlijkheid Gods des Vaders”. (Filippenzen 2 : 9, 10, 11.)

Uit de geschriften van Petrus weten wij, dat Christus henen-gegaan is en „tot de geesten in de gevangenis gepredikt heeft”, en dat „het Evangelie eveneens gepredikt werd tot hen die dood waren”. En Johannes verteld ons in de Openbaringen, dat met de beslissende triomf van het Evangelie beide de dood en de hel geworpen werden in „den poel des vuurs”, nadat zij de dooden opgegeven hadden voor het laatste oordeel, door hetwelk diegene wiens namen niet opgeteekerd zijn in het boek des levens aan hun oordeel overgeleverd zullen worden.

Dit is het duidelijke onderricht der schriften. Dit is de Bijbelsche grondlegging voor de „uitgestrekte hoop”, hetwelk nochtans, meer volledig geopenbaard is in deze eeuw, door de geïnspireerde boodschappers van God.

Het is wel bekend dat gedurende de vroegste eeuwen onzer jaartelling, iedere afdeeling van de Kerk beschouwde dat onze Heer tot de voorafgereisde geesten gepredikt heeft. Deze leerstelling is aangeduid in de „Geloofsbelijdenis der Apostelen”, en wordt duidelijk uitgedrukt door Clement van Alexandria die gedurende het eerste gedeelte van de derde eeuw leefde, als hij zegt in zijn Stromata: „De Heere heeft niet alleen het Evangelie gepredikt aan degene die in de hel waren; maar de apostelen predikten het daar eveneens aan die ongeloovige die voor bekeering vatbaar waren”, En verder: „Indien de Heere, terwijl hij in het vleesch was, predikte, opdat de menschen niet onrechtvaardig geoordeeld zouden worden, waarom zoude Hij niet, wegens dezelfde rede, prediken tot hen die heengegaan waren voor zijne komst?” Zijne meening was zonder twijfel deze, dat God de menigte niet oordeelen zou die in dit leven geen gelegenheid gehad hadden om de zaligheid door Christus aangeboden aan te nemen of te verwerpen en dat de goddelijke rechtvaardigheid een voortgang eischte van de prediking na dit leven.

De uitdrukking, „het geheele menschelijke geslacht,” kan hoegenaamd geene meening hebben, tenzij eene zekere voorzorg genomen is waardoor de voordeelen van het werk van onzen Heiland in het vleesch uitgestrekt worden tot de ontelbare millioenen die gestorven zijn voor Zijne komst, of zonder eene kennis van Hem verkregen te hebben. De Apostel meldt dezelfde waarheid op deze wijze: „Zoo dan gelijk door ééne misdaad de schuld gekomen is over alle menschen tot verdoemenis, alzoo ook door ééne rechtvaardigheid komt de genade over alle menschen tot rechtvaardigmaking des levens”. (Rom. 5 : 18.)

Deseret News.

Die Stier.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

WILLARD T. CANNON Redacteur.
GERARD J. S. ABELS Assistent Redacteur.

ONZE GEBEDEN.

Het onderhouden hunner gebeden is wel een der hoofdzakelijkste plichten die de Heiligen der Laatste Dagen behoeven na te komen, want zonder bidden is het onmogelijk om op de Geest des Heeren aanspraak te kunnen maken. Het woord des Heeren aangaande het onderhouden der gebeden is evenzoo sterk tot ons gekomen als tot eenig ander volk in vroegere dagen. De Heere God vermaande Zijn volk aldus: „Bidt voortdurig, opdat gij niet in verzoeking tredt, opdat gij de dag Ziiner komst kunt verdragen, hetzij in dit leven of in den dood”. (Leerlingen en Verbonden, afd. 61 : 39.) Vergelijk dit bevel met de gelijkenis van den onrechtvaardigen rechter. (Lucas 18 : 1–8.) Ook den Apostel Paulus (Romeinen 12 : 12^b) zegt; „Volhardt in het gebed. „En zij zullen eveneens hunne kinderen leeren om te bidden en om oprecht voor de Heere te wandelen” (Afd. 68 : 28.)

Deze gebeden moeten zekere hoofdzakelijke hoedanigheden bezitten, willen zij door onzen Hemelschen Vader verhoord worden en tot eenig nut strekken. De eerste dier hoedanigheden is wel om het noodige geloof te oefenen, want „De Heere is nabij allen die hem aanroepen, allen die hem aanroepen in waarheid” (Psalm 145 : 18) „Al wat gij zult begeeren in 't gebed, geloovende, zult gij ontvangen”. (Mattheüs 21 : 22) En wederom „Want zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen, want die tot God komt, moet gelooven dat hij is, en een belooner is dergene die hem zoeken”. (Heb. 11 : 6.) De Apostel Jacobus zegt „Maar dat hij ze begeere in geloof, riet twijfelende; want die twijfelt is een bare der zee gelijk die van den wind gedreven en op en nêer geworpen wordt”. (Jacobus 1 : 6.)

Nederigheid in den persoon is eene andere eigenschap van een bekwamelijk gebed, want de Heere „zal verhoogen dien die nederig is en vernederen dien die hoog is” (Ezechiël 21 : 26.) en de Heere eischt dat wij nederigheid van hem zoude leeren (Ziet Mat. 11 : 29)

Onze gebeden zouden vurig opstijgen tot God, opdat wij daardoor des te beter ons hart openbaren, ons verlangen te kennen geven en betoonen dat wij niet kwalijk bidden. Gepastheid en geschiktheid voor het gebed is eveneens van groot belang. De Heere heeft ons een voorbeeld in de Heilige Schrift gegeven en ook door openbaring in deze dagen, waardoor wij mogen weten hoedanig een gebed wij zouden opofferen en welke belangrijke dingen daarin vervat zouden zijn. „Bidt tot de Heere, roept zijn heilige naam aan, maakt zijn wondervolle werken onder zijn volk bekend; roept de Heere aan, dat zijn koninkrijk mag voort gaan over de aarde, opdat de inwoneren

derzelve het mogen ontvangen, en bereid zijn voor de komende dagen. in denwelke de Zoon des Menschen van den hemel zal nederdalen, bekleed met de luister zijner heerlijkheid, om het koninkrijk van God tegemoet te gaan dat op de aarde opgezet is. Weshalve moge het Koninkrijk Gods voortgaan, opdat het Koninkrijk des hemels komen mag opdat Gij, O God, moogt verheerlijkt worden in den hemel als ook op de aarde, opdat uw vijanden onderdrukt moge worden; want uw is de eer, kracht en heerlijkheid, voor eeuwig en eeuwig. Amen. (Afd. 65:6.) In dit alles bespeuren wij geene onnoodige herhalingen of ijdel gebruikmakingen van den naam des Heeren of van menigvuldigheid van woorden. Om het ijdel gebruikmaken van den naam des Heeren te voorkomen, kunnen wij Hem als „Onze Vader” aanroepen en voor de menigvuldigheid van woorden de vermaning in het 5de hoofdstuk van den Prediker indachtig worden: „Wees niet te snel met uwen mond, en uw hart haaste niet een woord voort te brengen voor Gods aangezicht; want God is in den hemel en gij zijt op de aarde; daarom laat uwe woorden weinig zijn”.

Onder alle gebeden bekleeden onze geheime gebeden wel de eerste en voornaamste plaats en de Heiligen zouden niet toelaten dat een eenige omstandigheid hen belet om die te onderhouden. Wij zouden dikwijls tot God in het gebed treden want dan kunnen wij balsem voor het hart bekomen. De kracht van het gebed verkrijgt voor ons vergeving voor al onze misdaden en overtredingen, verwekt eene verzekering van bescherming en geeft ons aanspraak op de leiding van den Geest des Heeren, zoodat wij omtrent alle dingen die ons eeuwig heil beëmen in kennis zullen gesteld worden en kracht ontvangen om den booze en zijn werken te kunnen wederstaan. Er wordt ook van alle Heiligen verwacht en als een plicht beschouwd dat gebeden met hun huisgezin, iederen morgen en iederen avond, voor den troon van God zouden opstijgen. Deze gebeden zouden door zoovelen van de huisgenooten bijgewoond worden als daarbij tegenwoordig kunnen zijn, en opdat zij nimmer overgeslagen of vergeten worden, zou er een geregelde tijd voor bestemd worden, waarvan het grootste gedeelte der huisselijke leden, zoo riet allen, kunnen gebruik maken. Vele autoriteiten der Kerk geven het als hunne meening dat des morgens juist vóór het ontbijt en 's avonds vóór het avondeten de geschikste tijd daartoe is, omdat het dikwijls voorvalt dat de huiselijke kring na het eten wederom uiteen gaat en niet weder te zamen komt gedurende dien avond. De stoelen waarbij wij nederknielen zouden zoo mogelijk in een kring geplaatst worden, opdat er niets van het uitgesprokene gebed verloren ga, en vader, indien hij tegenwoordig is, zoude hiervan de leiding nemen door zelf te bidden of een der andere huisgenooten daartoe uit te noodigen, en een ieder lid zou daartoe van tijd tot tijd in de gelegenheid gesteld worden om dit te kunnen doen. Dit gebed zou op de knieën geuit worden, terwijl het gebed om een zegen over ons eten af te vragen afzonderlijk aan de tafel zoude plaats hebben. Deze twee gebeden voor tweeledige bedoelingen zouden niet in één vermengd worden, zoodat

het gebed, hetzij knielende of zittende, voor beiden dienen moet.

Het dankbetuigen voor de reeds genotene gunsten, het ijverig zoeken naar verdere zegeningen en voor een bescherming gedurende de dag of nacht die voor ons licht, het afvragen eener zegen over de leiders der Kerk en het Heilig Priesterschap en Zijnen dienst-knechten, zijn eenige der punten die daarin zouden herinnerd worden. Bovendien zouden kinderen ook leeren om voor hunne ouders te bidden.

Iemand die niet zijne gebeden onderhoudt staat groot gevaar om de booze plaats te doen hebben en af te wijken van het verbond met God aangegaan, terwijl daarentegen een biddend persoon steeds toeneemt in wijsheid, kennis en verstand en in de gunst des Heeren.

De Eerste Dag of de Zevende.

De vraag of Zaterdag of Zondag de Sabbatdag is, is door het dagblad de „*New-York Independent*” opgehelderd, door eenvoudig hare lezers te herinneren aan het welbekende feit, dat door rondom de wereld te reizen in dezelfde richting, iemand één dag zoude verliezen, en dientengevolge bespeuren, aan het einde der reis, dat hetgeen voor de reiziger de zevende dag der week is, de eerste is voor hen die tehuis gebleven zijn. Daar bestaat dus geen noodzakelijkheid om te twisten, omtrent welke dag der week de Sabbat behoort te zijn, doordien de zevende en de eerste dag eenerlei gemaakt kunnen worden.

De *Independent* zegt: Samoa zal van nu af aan de dagen der week volgens de Westerlijke en niet volgens de Oostersche wijze berekenen. eene verandering van een dag in de week en de maand. Laat ons eens zien, wat dat in zich mag sluiten. Indien wat nu Zaterdag is Zondag wordt, waarom kunnen de Joden en de Zevendaagsche-Baptisten het niet Zondag noemen, en beide rusten en aanbidden op dezelfde dag, door deze volkomene gepaste overeenkomst? Of inderdaad, waarom zoude onze Amerikaansche Joden hunnen voor-naamste Rabbijnen niet aan een toer rondom de wereld zenden in dezelfde richting, en dan terugkeeren om te bespeuren dat hunnen zevende dag is onze eerste dag? Wij kunnen waarlijk niet bespeuren dat het eenig werkelijk verschil maakt met welk gedeelte der week gij begint te tellen, noch dat er inderdaad een begin tot de week is. Het geheele geschil omtrent den Sabbatdag is een louter conventioneel gehechtheid aan vormen hetwelk geen ahangend gewicht heeft; en indien iemand verondersteld dat het zulks wel heeft, laat hem eene reis rondom de wereld maken en terug keeren in linie met andere menschen. *Deseret News.*

Eene Merkwaardige Bekeering.

Eene merkwaardige doop had plaats op den 18 Augustus, 1902, te Brisbane, Australia. Eene Pieter Christenson, geboren te Denemarken, ruim 20 jaren oud zijnde, stapte het Conferentie-gebouw binnen, gaf zijne getuigenis en vroeg om lidmaat te mogen worden van de Kerk. President Duckworth ried hem sterk aan nog wat te wachten en de zaak verdere overweging te geven. Een somberheid gleed over zijn aangezicht, tranen zwelden in zijn oogen als hij aldus sprak: Ik ben 200 mijlen gekomen, heb drie dagen voor u in deze stad gezocht en ben nu gewillig om alles op te offeren dat ik bezit, omdat mijn gebeden verhoord zijn en ik weet dat dit de Kerk van God is. Iedere inwinning van inlichting die ik deed aangaande uwe verblijfplaats werd met minachting beantwoord. De menschen vertelden mij dat gij in verdorvenheid leefdet. Zij waarschuwde mij om mij niet bij een dergelijke sekte aan te sluiten, maar naar huis te keeren en het pad van deugd te behouden. Ik gaf er niet om wat zij zeiden, doch dit weet ik, gij hebt het Evangelie van Jezus Christus.

Twee jaar geleden zeilde ik uit Denemarken met een kameraad. Wij waren van plan om naar Australië te gaan om land op te nemen en een bestendig te huis te bouwen. De reis was langwijlig zoodat wij eenig leesmateriaal opzochten. Mijn kameraad vond in zijn reiskoffer een boekje; „Eene Stem tot Waarschuwing” genaamd. Hij kon zich niet verklaren hoe of hij in het bezit van dit boekje was gekomen. Niettemin hij onderzocht het met groot belang en verklaarde het waar te zijn. Ik was waarlijk verrast over zijne overtuigingen. Het onderwerp drukte immer zwaar op zijn gemoed. Hij sprak voortdurend over het Evangelie. Het boek had niet zoo een sterken indruk op mij. Ik was onzeker.

Bij onze aankomst namen wij ons verblijf in het platte land, 200 mijlen van Brisbane. Mijn kameraad's voortdurend gebed was om met een „Mormoon” in aanraking te mogen komen. Wij wisten niet dat er zich eenige in Australië bevonden. Hij wist dat het Evangelie waar was en is onlangs gestorven met deze woorden op zijne lippen: „De Mormonen hebben de waarheid.”

Deze dood heeft mijn zintuigen in beweging gezet om te onderzoeken. Ik had vernomen dat er zich „Mormonen” te Kopenhagen in Denemarken bevonden, zoo ik schreef hen een brief en werd zeer gelukkig gemaakt door een antwoord. Zij zonden mij leesmateriaal en tot mijne groote verbazing vertelden zij mij dat er Ouderlingen bekleed met autoriteit te Brisbane waren.

„Nu ben ik 200 mijlen gekomen om gedoopt en ingelijfd te worden in de Kerk, gij zult mij nu toch zekerlijk niet terugsturen zonder dit aan mij te voltrekken. Ik heb dit Evangelie gelezen en onderzocht. Ik weet het is de waarheid, en ik ben hier ter uwer beschikking en voor geestelijke raad. Ik gevoel de noodzakelijkheid om Tempelwerk te verrichten voor mijn overledene kameraad.”

Mijnheer Christenson getuigde bekwamelijk en zijn oprechtheid bewerkte overtuiging aan de zijde van President Duckworth en de Ouderlingen. Broeder Young doopte hem drie dagen na zijne aankomst. Deze bekeerling verheugde zich onmiddellijk na den doop, betaalde eene tiende van zes gulden, kocht eenige Kerkboeken en uitte een vastberaden voornemen om zijne bezittingen hier van de hand te doen en de eerste Ouderling die naar Utah wederkeerde te vergezellen.

Deseret News.

Kennisgeving aangaande de Vastendag.

Aan de Ouderlingen en de Heiligen van de Rotterdamsche Conferentie wordt bekend gemaakt dat terwille van het houden der Conferentie op de eersten Zondag in Februari, de geregelde maandelijksche vastendag ditmaal op Zondag, 8 Februari, zal gehouden worden, wanneer de gewone vastendag bijéénkomsten zullen plaats hebben. De Rotterdamsche Priestervergadering is deshalve ook uitgesteld tot dezelfde datum.

Deze wijziging heeft slechts alleen betrekking op de Rotterdamsche Conferentie. Alle andere Conferenties van deze zending zullen hunne vastendag oefeningen, als naar gewoonte, op de eersten Zondag van de maand houden.

WILLARD T. CANNON, *President.*

Aangekomen, Ontslag en Benoemingen.

Drie Ouderlingen arriveerde de 7e Januari van Zion om in deze zending te arbeiden en werden de volgende arbeidsvelden aangewezen: Ouderling Joseph Franklin Barton van Bluff, San Juan Provincie, Utah, de Luiksche Conferentie, Ouderling Heber Jarvis Webb van St. George, Utah, de Arnhemsche Conferentie en Ouderling Samuel Joseph Allen, van Goshen, Utah, tot de stad Rotterdam in de Rotterdamsche Conferentie.

Ouderling Iemke Kooyman is van zijn werkzaamheden in de Rotterdamsche Conferentie ontslagen om deze in de Arnhemsche Conferentie voort te zetten.

Ouderling Gabriel J. Neerings is geroepen om in Den Haag te arbeiden.

Ouderling D. P. Cheney is eervol ontslagen in de Luiksche (Belgie) Conferentie en zal zijn werkzaamheden te Brussel verder voortzetten.

Groningsche Conferentie.

De halfjaarlijksche Conferentie van de Groningsche afdeeling van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werd op Zondag, 11 Jan. j.l. te Groningen gehouden. Tegenwoordig waren de Ouderlingen Willard T. Cannon, President

der Zending, Bernardus A. Denkers, Herbert van Dam, Jr. en Samuel J. Allen van de Rotterdamsche Conferentie, President Lorenzo Y. Rigby en Heber J. Webb van de Arnheemsche Conferentie, Joseph F. Barton, Jr., van de Luiksche Conferentie, President John H. Peterson, Nicholas G. Smith, Christiaan F. E. Weenig, Jr., William de Leeuw en Joseph Leroy Alvord van de Groningsche Conferentie.

Des morgens ten tien ure had een Zondagsschool plaats, alwaar herhalingsoefeningen gehouden werden. De Presidenten Cannon en Rigby gaven hunne tevredenheid te kennen over de orde die hier gehandhaafd werd en de goede lessen die geleerd waren. De namiddagvergadering werd ten 2 ure onder leiding van Pres. John H. Peterson in het lokaal Kattendiep 7 gehouden. Na de gebruikelijke openingsoefeningen, werd het H. Avondmaal bediend door de Ouderlingen de Leeuw en Weenig, waarna de autoriteiten der Kerk en zending werden voorgesteld en éénstemmig erkend, en een verslag der werkzaamheden gedurende de afgelopen zes maanden werd voorgelezen.

Ouderling de Leeuw was de eerste spreker. Hij sprak aangaande zijn ondervinding in het Evangelie en gaf getuigenis van de echtheid der goddelijke roeping van den Profeet Joseph Smith.

Pres. Willard T. Cannon gaf daarna een algemeen overzicht van de tegenwoordige bevoorrechte toestand der Kerk en gaf vele vermaningen tot de Heiligen aangaande hunne plichten.

Ouderling Weenig was de laatste spreker. Hij toonde aan, dat er vele opofferingen aan het Evangelie verbonden zijn, en dat wij door gehoorzaamheid steeds betere burgers worden, beide op maatschappelijk en geestelijk gebied, niettegenstaande de verachting der wereld, waarna Pres. Peterson de Heiligen aanspoorde om de ontvangene lessen in praktijk te brengen.

De avond-bijeenkomst werd ten 7 ure in het Huis de Beurs, Vischmarkt, gehouden, welke vergadering zeer goed bezocht werd, zoodat wij wel ongeveer 75 vreemdelingen telden.

Ouderling Denkers sprak tot de zaâmgekomenen over de afval en herstelling van het Evangelie, en verklaarde eenige harer grondbeginselen.

Pres. Rigby sprak daarna over het onderwerp Openbaring, en gaf een beknopt overzicht over het optreden der verschillende profeten.

Na het eindigen op de gebruikelijke wijze, werd deze Conferentie gesloten.

Op Maandag, 12 Januari, had een bijeenkomst der Zendingen plaats, alwaar bijzondere zegeningen in het overwegen van het werk des Heeren genoten werden.

CHRISTIAAN F. E. WEENIG, JR.,

Secretaris.

Vragen en Antwoorden.

JOHANNES DE DOOPER.

Vraag: Wat is de beteekenis van de uitdrukking van Jezus: „Voorwaar zegge ik u, onder degenen die van vrouwen geboren zijn is niemand opgestaan meerder dan Johannes de Dooper; doch die de minste is in het Koninkrijk der hemelen, is meerder dan hij.”

Antwoord: Het kon niet geweest zijn vanwege de wonderen die Johannes verricht heeft, want hij deed geene wonderen; doch het was — Ten eerste: Omdat hij met eene goddelijke zending toebetrouwd was om de weg te bereiden voor het aangezicht des Heeren. Wie is er ooit met eene dusdanige zending te voren of later belast geworden? Niet één. Ten tweede: Hem werd toebetrouwd en het werd van zijne handen vereischt om de Zoon des Menschen te doopen. Wie heeft dat ooit gedaan? Wie heeft ooit een dergelijk voorrecht of heerlijkheid genoten? Wie heeft ooit de Zoon van God in de wateren des doops geleid, de Heiligen Geest op hem zien nederdalen in het teeken van een duif? Niemand. Ten derde: Johannes was destijds de eenigste wettelijke ambtenaar die de sleutelen der macht op dit aardrijk bezat. De sleutelen, het Koninkrijk, de macht, de heerlijkheid waren van de Joden geweken; en Johannes, de zoon van Zacharias, door de zalving en verordening des hemels hield de sleutelen der macht te dier tijde. Zoover als het laatste gedeelte van het vers betreft, de Profeet Joseph Smith verklaart dat het betrekking had op Christus zelve. Dat wil zeggen, hij die „veracht en verworpen werd onder de menschen,” en beschouwd werd als de „minste in het Koninkrijk des Hemels”, was inderdaad grooter dan Johannes, niettegenstaande Johannes onder de grootste van de profeten gerekend was.

Compendium.

Kerstfeest-Aanteekeningen.

Te Den Haag werd op 26 December j.l. onder leiding van Ouderling Aart Jan Neuteboom, met de getrouwe hulp der gemeente en leerares W. J. A. van Burink het eerste Kerstfeest gevierd.

Onder ruimschootsche versnaperingen en uitdeeling van geschenkjes, waren de grooten zoowel als de kleinen zeer gestemd en het feest heeft volkomen aan zijn doel beantwoord.

Op aanvraag van Zuster Maria Gerritse van Rotterdam voor eenige hulp, om het Kerstfeest der Zondagsschool op te luisteren, heeft zij van de firma Van Houten & Zonen, Chocolade-fabrikanten te Weesp, een kistje met 165 reepjes chocolade ontvangen. Uit naam onzer kinderen zeggen wij de firma hartelijk dank.

De Amsterdamsche Zondagsschool werd aangenaam verrast ter gelegenheid van het Kerstfeest door eene bijdrage van vijf gulden uit Amerika van hunne voormalige Conferentie-President Stanley F. Taylor.

Notitie van Conferentie.

Op verlangen van President Francis M. Lyman is het houden der Rotterdamse Conferentie uitgesteld van 25 Januari tot op Zondag, 1 Februari, e.k.

Wij vermoeden dat al de Zendelingen nu arbeidzaam in deze zending aanwezig zullen zijn, zoowel als Apostel Francis M. Lyman, President van de Europeesche Zending, Ouderling Hugh J. Cannon, President van de Duitsche Zending en in alle waarschijnlijkheid andere bezoekende broederen.

Eene algemeene raadsvergadering van de Zendelingen en bezoekende broederen zal op Zaterdag, 31 Januari, des morgens ten 10 uur gehouden worden, terwijl de volgende vergaderingen op Zondag, 1 Februari, zullen plaats hebben. Des morgens ten 10 uur in het gewone vergadering lokaal, Excelsior, St Janstraat 15. Des namiddags 2 uur eene vergadering op dezelfde plaats voor slechts alléén de Heiligen, alwaar tegelijkertijd de algemeene en zendings-autoriteiten zullen worden voorgesteld en des avonds ten 7 uur in het lokaal der „Maatschappij tot Nut van 't algemeen", Oppert 81.

Deze vergaderingen zullen eveneens opgeluisterd worden door het zingen van eenige Hollandsche en Engelsche liederen.

Het algemeen publiek wordt beleefdelyk uitgenoodigd om de morgen- en avondbijeenkomsten bij te wonen, en de Heiligen om aan alle drie de vergaderingen deel te nemen.

Wij verwachten een aangename tijd door te brengen en daar het hoogstwaarschijnlijk de laatste maal zal wezen dat wij President Lyman in ons midden zullen hebben, worden de zendelingen in het bijzonder dringend verzocht tegenwoordig te zijn.

Overleden.

De 4en Januari, 1903, overleed te Rotterdam, na eene kortstondige ziekte van slechts 12 dagen, onze geliefde Broeder Laurence Roth. Hij werd den 15 Juni, 1871 te Ameide, Provincie Zuid Holland geboren, werd den 11 Juli, 1902 te Rotterdam gedoopt door Ouderling G. B. Denkers en eveneens door hem bevestigd. Hij laat eene vrouw met zes kinderen achter, waarvan de jongste slechts eenige weken oud is.

I N H O U D :

Inachtneming van de Vastendag	Blz.	17	Kennisgeving aangaande de Vastendag	Blz.	29
Uit het Zendingsveld	„	20	Aangekomen, Ontslag en Benoemingen	„	29
De Heer zal Behoeden	„	31	Groningsche Conferentie	„	29
De Uitgestrekte Hoop	„	23	Vragen en Antwoorden	„	31
Onze Gebeden	„	25	Kerstfeest Aanteekeningen	„	31
De Eerste Dag of de Zevende	„	27	Notitie van Conferentie	„	32
Eene merkwaardige Bekeering	„	28	Overleden	„	32

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Izaäk Hubertstraat 120, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per Exemplaar 10 centen.